

Sygn. akt II C 2080/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. II W. C. w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Uchman

Protokolant: apl. adw. Ł. N.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2013 r. w W. sprawy

z powództwa Szpitala (...) w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę 647 zł

1 zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda Szpitala (...) w W. kwotę 612,90 zł (sześćset dwanaście złotych i dziewięćdziesiąt groszy), w tym:

a kwotę 590 zł (pięćset dziewięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2010 r. do dnia zapłaty,

b kwotę 22,90 zł (dwadzieścia dwa złote i dziewięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;

1 w pozostałym zakresie powództwo oddala;

2 zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda Szpitala (...) w W. kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II C 2080/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 stycznia 2012 r. powód Szpital (...) w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. S. kwoty 646,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 590 zł od dnia 25 maja 2010 r. do dnia zapłaty i od kwoty 56,74 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany korzystał ze świadczeń zdrowotnych świadczonych przez pozwanego, przy czym jedyną i bezpośrednią przyczyną udzielonych świadczeń było zdarzenie wywołane stanem nietrzeźwości pozwanego. Powód wystawił pozwanemu fakturę VAT na kwotę 590 zł, której pozwany nie zapłacił. Jednocześnie powód wskazał, że opiera swe roszczenie na treści art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. 07.14.89 z późn. zm.), obowiązującym w dacie zdarzenia. Ponadto powód wyjaśnił, że na podstawie art. 482 § 1 kc skapitalizował odsetki ustawowe od kwoty wskazanej w fakturze na dzień wskazany w nocie odsetkowej – wezwaniu do zapłaty oraz że domaga się dalszych odsetek.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 01 marca 2012 r., sygn. akt I Nc 160/12 Sąd Rejonowy w W. uwzględnił powództwo (k.21 – nakaz zapłaty).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany M. S. wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu zarzucił, że powód nie podał daty i okoliczności zdarzenia oraz dowodów na istnienie przesłanek z art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, a w szczególności na stan nietrzeźwości pozwanego. Jednocześnie wyjaśnił, że w dniu 12 czerwca 2009 r. brał udział w przyjęciu weselnym swojej kuzynki, podczas którego „kultywując tradycję dobrej zabawy, tańczył na stole weselnym”. Schodząc ze stołu, pozwany poślizgnął się na talerzu z sałatką i spadł ze stołu, czego skutkiem była utrata przytomności i późniejsza potrzeba udzielenia świadczeń zdrowotnych. Pozwany argumentował, że fakt poślizgnięcia się na talerzu nie był spowodowany stanem nietrzeźwości, a jedynie nieszczęśliwym zbiegiem okoliczności. Dodatkowo pozwany zaprzeczył, że był nietrzeźwy (k.24-28 – sprzeciw od nakazu zapłaty).

W piśmie procesowym z dnia 23 listopada 2012 r. (data prezentaty) pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Ponadto zarzucił, że nie wyraził zgody na udzielenie mu świadczeń oraz nie został poinformowany, że zostanie od niego pobrana opłata i w jakiej wysokości (k.73-74 – pismo procesowe).

Po przedłożeniu przez powoda dokumentu badania krwi pozwany nie kwestionował autentyczności czy prawidłowości dokumentu oraz wyniku badania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2009 r. pozwany M. S. uczestniczył w przyjęciu weselnym swojej kuzynki R. M., podczas którego spożywał alkohol. Około północy M. S. postanowił zatańczyć na stole weselnym. W tym celu wszedł na stół, na którym stały potrawy, naczynia oraz sztuce. Próbuąc zejść ze stołu, pozwany poślizgnął się na talerzu z sałatką i spadł ze stołu, czego skutkiem był uraz głowy z utratą przytomności (k.67-68 – zeznania pozwanego). Z wesela zabrała go karetka pogotowia do powodowego Szpitala (...) w W. Szpitalnego Oddziału Ratunkowego (okoliczność bezsporna). W szpitalu obecny był również brat pozwanego, za którego namową M. S. poddał się badaniom (k.67-68 – zeznania pozwanego). W Szpitalu udzielono pozwanemu świadczeń medycznych i wypisano do domu (k.82-84 – oryginalna dokumentacja lekarska). Badanie immunochemiczne M. S. wykazało zawartość 1,647 ‰ alkoholu we krwi (k.82 – oryginał wyniku badania).

W 2009 r. w Szpitalu (...) w W. obowiązywał Cennik usług medycznych, zgodnie z którym opłata za wyjazd karetki W wynosiła 350 zł, zaś porada w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym kosztowała 240 zł (k.85-87 – Cennik).

W dniu 11 sierpnia 2009 r. Szpital (...) w W. wystawił na rzecz M. S. fakturę VAT nr(...) na łączną kwotę 590 zł, w tym 350 zł za interwencję karetki pogotowia i 240 zł za poradę w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym – z terminem płatności do dnia 25 sierpnia 2009 r. (k.16 – kopia faktury).

Pismem z dnia 02 stycznia 2010 r. Szpital (...) w W. wezwał M. S. do zapłaty kwoty 590 zł z tytułu w/w faktury VAT oraz kwoty 26,69 zł tytułem odsetek za zwłokę, naliczonych od dnia 25 sierpnia 2009r. do dnia 31 grudnia 2009r. – w terminie 14 dni od daty doręczenia pisma. Wezwanie do zapłaty doręczono M. S. w dniu 22 stycznia 2010 r. (k.14 – kopia wezwania, k.15 – zwrotne potwierdzenie odbioru).

W piśmie z dnia 24 maja 2010 r. zatytułowanym „Nota odsetkowa – wezwanie do zapłaty przedegzekucyjne” Szpital (...) w W. ponownie wezwał M. S. do zapłaty w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma kwoty 590 zł tytułem należności głównej i 56,74 zł tytułem odsetek, naliczonych od dnia 25 sierpnia 2009 r. do dnia 22 maja 2010 r. Wezwanie do zapłaty doręczono adresatowi w dniu 31 maja 2010 r. (k.12 – kopia wezwania do zapłaty, k.13 – kopia zwrotnego potwierdzenia odbioru).

M. S. nie dokonał zapłaty, wobec czego Szpital (...) w W. wystąpił z pozwem w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie w/w dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy oraz zeznań pozwanego M. S. (k.67-68).

Sąd oddalił wnioski powoda o przesłuchanie świadków, albowiem okoliczność przyczyn udzielenia pozwanemu świadczeń zdrowotnych była bezsporna, zaś fakt udzielenia przez pozwanego zgody na leczenie dał się ustalić za pomocą innych dowodów zgromadzonych w sprawie (w tym zeznań pozwanego).

Sąd oddalił również wnioski pozwanego o przesłuchanie świadków, albowiem stan nietrzeźwości pozwanego został potwierdzony wynikiem badania jego krwi, zaś przyczyny zdarzenia wynikały już z samych twierdzeń sprzeciwu od nakazu zapłaty i nie były kwestionowane przez stronę powodową.

Dopuszczenie dowodów z przesłuchania świadków wnioskowanych przez strony - w sytuacji, gdy ustalenie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było możliwe na podstawie dowodu z dokumentów i przesłuchania pozwanego – prowadziłyby w ocenie Sądu do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania i zwiększenia jego kosztów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się usprawiedliwione co do zasady i częściowo co do wysokości.

W przedmiotowej sprawie powód wykazał, że zaszły przesłanki z art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. 2007/14/89 z późn. zm.), obowiązującym w dacie udzielenia pozwanemu przez powoda świadczeń zdrowotnych (aktualnie uchylony), zgodnie z którym za świadczenia zdrowotne udzielone osobie znajdującej się w stanie nietrzeźwości publiczny zakład opieki zdrowotnej pobiera opłatę niezależnie od uprawnień do bezpłatnych świadczeń zdrowotnych, **jeżeli jedyną i bezpośrednią przyczyną udzielonego świadczenia było zdarzenie spowodowane stanem nietrzeźwości tej osoby.**

W szczególności Sąd ocenił, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie daje podstawy do przyjęcia, że jedyną i bezpośrednią przyczyną udzielonego pozwanemu świadczenia było zdarzenie spowodowane stanem nietrzeźwości pozwanego. Zdarzeniem tym było tańczenie przez pozwanego - mającego 1,647 ‰ alkoholu we krwi - na stole, zastawionym weselnymi potrawami, naczyniami i sztućcami. Konsekwencją zachowania pozwanego był upadek ze stołu i utrata przytomności, a następnie udzielenie mu pomocy medycznej przez powoda.

Pozwany wywodził, że jego zachowanie było „kultywowaniem tradycji dobrej zabawy”, a upadek ze stołu stanowił wynik nieszczęśliwego zbiegu okoliczności związanego z poślizgnięciem się na talerzu z sałatką. Sąd nie podziela argumentacji pozwanego. Jak wskazuje bowiem doświadczenie życiowe, osoby trzeźwe w normalnym porządku rzeczy nie praktykują tańca na stole, a zwłaszcza na suto zastawionym stole weselnym. Sąd ocenił, biorąc pod uwagę względy życiowej praktyki, że gdyby pozwany nie nadużył alkoholu, w ogóle nie zdecydowałby się na taniec na stole pośród weselnych potraw czy zastawy. Lepiej potrafiłby ocenić ryzyko związane z niebezpieczeństwem upadku z takiego stołu. Co więcej, gdyby był trzeźwy, miałby zachowaną większą równowagę. W konsekwencji nie doszłoby do upadku i urazu głowy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd ocenił, że pozwany co do zasady ponosi odpowiedzialność z art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, że nie podpisywał zgody na leczenie, Sąd zważył, że brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany istotnie sprzeciwił się świadczeniom medycznym. Okoliczności tej nie potwierdza ani dokumentacja lekarska ani zeznania samego pozwanego, który podał, że poddał się zabiegom medycznym, zachęcony przez lekarzy i własnego brata. Pozwany nie wyraził zatem kategorycznego sprzeciwu co do usług lekarskich i dobrowolnie się im poddał. Powyższe oznacza, że M. S. wyraził zgodę na świadczenia w sposób dorozumiany.

Rozstrzygając zarzut pozwanego, że nie był informowany o odpłatności za leczenie, Sąd miał na względzie, że Szpital nie miał obowiązku informowania pozwanego o obowiązku uiszczenia opłaty, albowiem obowiązek taki wynika z obowiązujących przepisów prawa (art. 33 ust. 4 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej).

W ocenie Sądu nie zasługiwał również na uwzględnienie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Zważyć bowiem należy, że termin spełnienia świadczenia przypadał na dzień 04 lutego 2010 r. (14 dni od dnia doręczenia pierwszego wezwania do zapłaty), a zatem pozew wniesiony w dniu 9 stycznia 2012 r. został złożony przed upływem terminu z art. 118 kc. W ocenie Sądu termin płatności określony w fakturze VAT na dzień 25 sierpnia 2009 r. nie stanowi rzeczywistego terminu spełnienia świadczenia, skoro pozwanemu nie doręczono faktury przed w/w datą i nie został on wcześniej powiadomiony o terminie zapłaty (co sam zarzucał). Oznacza to, że w sprawie ma zastosowanie przepis art. 455 kc, zgodnie z którym jeżeli termin świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do zapłaty. Skoro zatem powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni od otrzymania wezwania do zapłaty, to termin spełnienia świadczenia – jak już wspomniano - przypadał na dzień 04 lutego 2010 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo, oddalając je jedynie w nieznacznej części – co do odsetek ustawowych od należności głównej w kwocie 590 zł, gdyż powód wadliwie skapitalizował odsetki, naliczając je od daty wskazanej w fakturze jako termin płatności, tj. od dnia 25 sierpnia 2009 r. Zważyć jednak należy, że faktury tej nie doręczono pozwanemu do w/w daty i nie wiedział on o jej istnieniu. Oznacza to, że termin spełnienia świadczenia przypadał na dzień 04 lutego 2010 r. (14 dni od dnia doręczenia pozwanemu pierwszego wezwania), a zatem pozwany popadł w opóźnienie dopiero z dniem 05 lutego 2010 r. i od tej daty można naliczać odsetki ustawowe zgodnie z art. 482 § 1 kc. Sąd obliczył zatem, że odsetki ustawowe od 05 lutego 2010 r. do 24 maja 2010 r. (data sporządzenia drugiego wezwania do zapłaty) wynoszą 22,90 zł. W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 612,90 zł, w tym: 590 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2010 r. i 22,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09 stycznia 2012 r. (data złożenia pozwu) do dnia zapłaty.

O kosztach rozstrzygnięto w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 100 kpc, obciążając nimi w całości pozwanego, albowiem powód przegrał proces jedynie w niewielkiej części.

SSR Ewa Uchman

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego